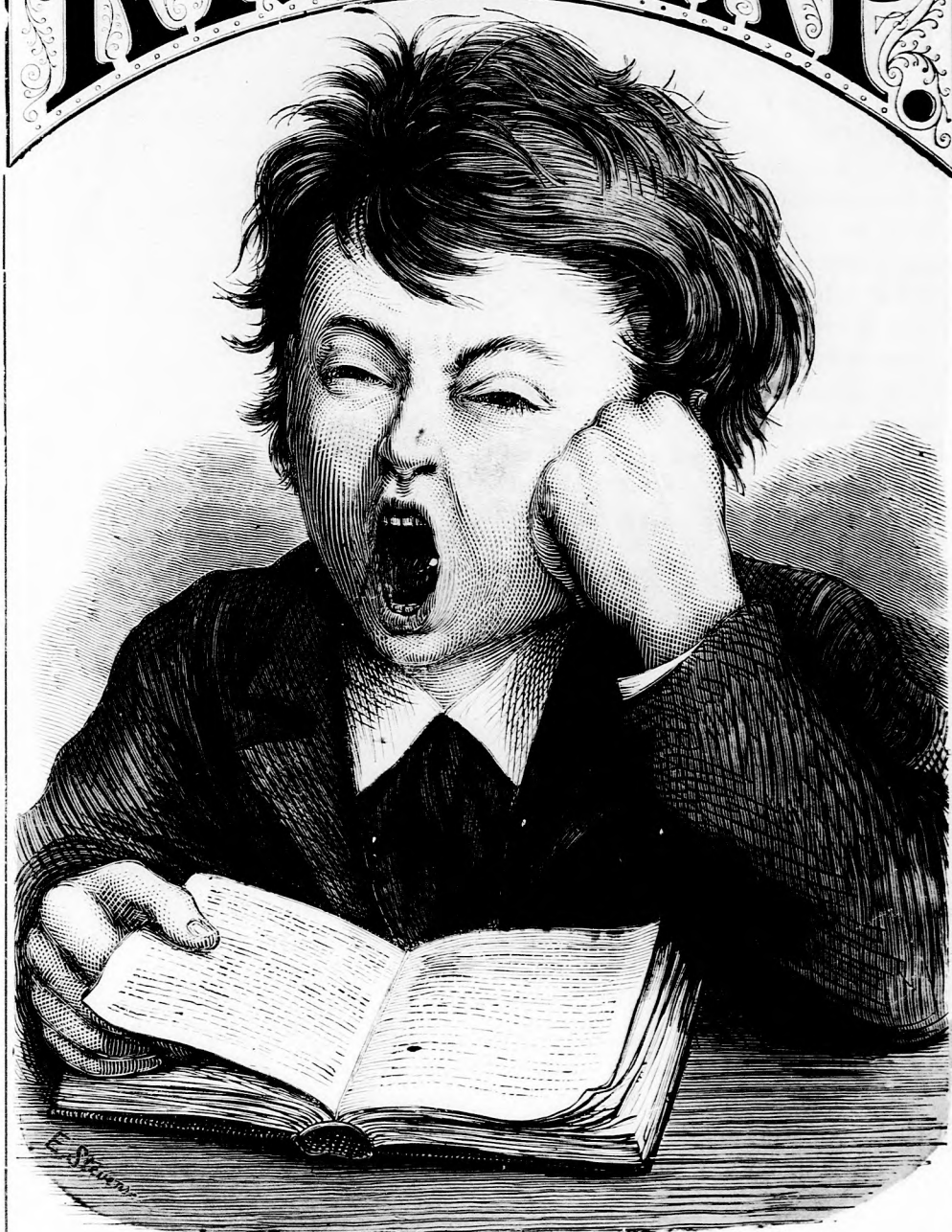

M.

KIS LAP

RESTHÁZI ÁLMOSKA. (Lásd a 430. lapon.)

A MÁ S K Ö D M Ö N E.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

LINKA látta, hogy csak gyors futásban talál menedéket s egész erejéből szaladt az ajtó felé. Arthur hangos kacajjal utána s fürgébb lévén a kis lánynál, kétségkivül utólérte volna és a szegény cziczára gonosz multság várt volna. — ha Arthur tulságos hevében, hogy hamarább jusson az ajtóhoz, nem rohant volna épen azon az oldalon, a hol a spanyol fal állott. A czicza nagy szerencséjére, de a néni még nagyobb boszúságára, Arthur feldönté a spanyolfalat és maga is elesett, még pedig úgy, hogy a spanyolfalra bukott és azt keresztül lyukasztá. A néni ijedten fölsikoltott, de Arthur most csak a macskára gondolt, egy pillanat alatt talpra ugrott és szaladt Linka után. A kis leány azonban szintén nem volt rest és hanyathomlok futott, míg saját szobácskájába ért, melyet aztán belől elcsukott az üldöző elől.

A szegény nénike ijedtében mind lehullatta a szemeket kötötűjéről s gyöngeségből reszkető kezeivel kinosan iparkodék rendbehozni kötését, mialatt most már igazán boszusan dörmögé:

— Lehetetlen megmaradni a házban ezzel a fiúval! Irok tesvéremnek, hogy vigye haza . . . ezt már teljesen lehetetlen tovább elviselni. Soha sem láttam ilyen pajkos, könnyelmű fiút!

Panaszát Arthur belépése szakította meg; a fiu torkaszakadtából nevetett.

— Oh, alig bírom már a nevetést! Hahaha! Ez aztán nagyszerű tréfa volt! Soha sem hittem volna, hogy ez a kövér

Linka ily pompásan tud szaladni! De meg is kergettem! Hahaha!

— Bizony nincs mit nevetned, szólt a néni komolyan. Milyen kárt okoztál! Elrontottad egyik legkedvesebb régi butoromat, ezt a szép spanyolfalat.

— Ah! ezt igazán sajnálom. Nem akartam . . . igazán sajnálom! Ne haragudjék, kedves nénikém, majd máskor jobban vigyázok.

És a jó Mártha néni, akárhogy szeretett volna haragudni, nem tudott többé komoly arcot csinálni s megint mindent megbocsátott kedvencének. Mert Arthur különben igazán derék fiu volt, kedves, jószívű s mindenki szerette volna, ha csak egy nagyon rossz tulajdonsága nem volt volna: soha sem gondolt arra, mi kellemes, mi boszantó másokra nézve; saját kedvtöltésének feláldozott mindent és soha eszébe sem jutott, mily boszúságot okoz mulatságaival másoknak.

Mire az ebédet föltalalták, a kis család már ismét összebékült, Arthur pompás étvágygyal evett s nagyon dicsérte az ételeket, a mivel aztán teljesen megnyerte a konyhájára büszke nénike szívét; Linka pedig nem volt haragtartó s Arthur vig csevegése fölött már egészen elfelejtette a kedves, cziczája ellen intézett támadást. Ebéd után a nénike, szokása szerint a másik szobába vonult, hogy kissé aludjék; ezalatt Linka iparkodott mulattatni Arthur urfit s elvezette ahhoz a kis állványhoz, melyen az üveg és porcellán szobrocskák és egyéb csecsebecsék állottak. Sorba mutogatta, magyarázgatta neki az érdekesebb darabokat,

melyeknek történetét a nénikétől hallotta volt.

Egyikök sem gyanítá, mily sajátságos következményei lesznek ennek a csön-des mulatságnak.

— Nézd ezt az aranyos szélü serleget, mondá Linka, ez hajdan a hős tábornoké volt, a ki...

— Bánom is én, akárkié volt, felelt Arthur nevetve; elég az hogy csunya.

— Ebben a nagy japáni porcellán táiban... látod...

— Nem látok benne semmit, mert üres.

— Dehogy! Látod, milyen nagy-szerű sárkány van aljára festve... ez azt ábrázolja...

— Hogy sokkal jobb volna, ha sült liba volna benne, vágott közbe Arthur pajkosan.

Linka azonban nem vesztette béke-tűrését s tovább magyarázgatott; egy-szer aztán így szólt:

— Most megmutatom neked az én kedvenc darabomat...

— Oh, azt ismerem.

— Hogy ismerhetné? szólt Linka esodálkozva. Hiszen soha sem mutattam.

— Azért mégis tudom, melyik, felelt Arthur csufolódva. Ugy-e, ez az ni? Mindjárt rá lehet ismerni, nagyon hason-lít hozzád, bizonyosan valamelyik rokono-dat ábrázolja. — mintha csak testvéred volna.

S ezzel rámutatott egy tréfás por-czellán figurára, mely egy holdvilág-képu roppantul elhízott kis leánykát ábrázolt. Szegény Linka szinte elvörösödött ro-kona e csufolódásán, de azért mégsem

haragudott meg, hanem legyőzvé b-o-zsuságát, szeliden mondá:

— Nem, nem ez az én kedvencem, hanem ott tovább, az a gyönyörű kis fe-hér márvány szobrocska, az a kis tündér-király.

— Ez tündérkirály? Hová gon-dolsz! Hiszen ez Morpheust, az álom is-tenét ábrázolja.

— Oh, tudom én, mit ábrázol. Hal-lottam róla sokat, amit te bizonyosan nem tudsz.

— Ugyan mit? Beszöld el! Képze-lem, épen olyan bolondság lesz, mint hogy a hajdani görög bálványt tündérki-rálynak nézted. Nos's, hát mit tudsz róla?

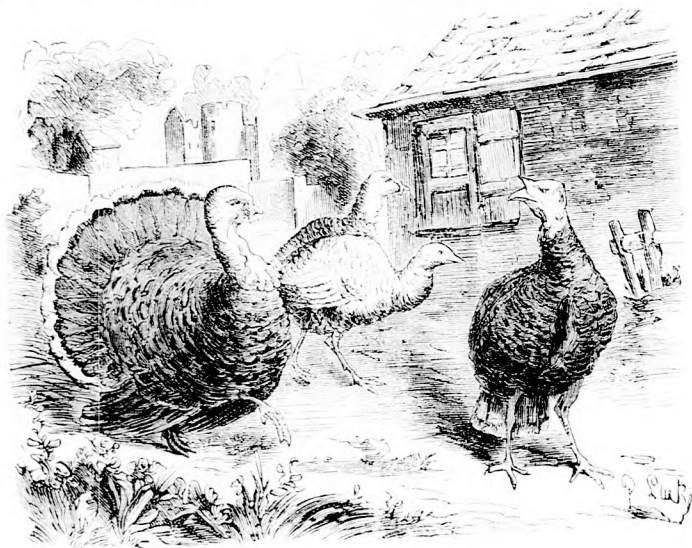
— Azt, hogy ez igazán tündérki-rály, felelt Linka roppant komolysággal. Mondják, hogy mihelyt az éj leszáll, ez a kis tündérkirály elszáll helyéről s akkor át tudja változtatni az embereket és egyéb tárgyakat is amivé akarja. A pásztorból királyt csinál, a királyból kol-dust, a palotából kunyhót és egy pillanat alatt körül fut a világon. Látod, olyan hatalmas kis tündérke ez!

Arthur hangos kacajra fakadt s jó ideig tartott, míg annyira lecsillapult, hogy beszélni tudott.

— No, téged ugyan gyönyörűen rá-szedtek! Vagy pedig, amit inkább hi-szek, jól elmondták neked Morpheus je-lentőségét, de te nem értetted meg. A hajdani görögök és rómaiak azt hitték Morpheusról, az álom istenéről, hogy minden éjjel körül jár a földön s meg-érintvén az emberek szemét, reá küldi az álmot: álmában aztán persze akárki

lehet herceg, vagy király is, vagy történhetik nagy baja, de mindenki tudja, hogy ez csak álom és nem valóság! Hahaha! Ezt nem felejttem egy hamar! Te valóságos igaz dolognak hitted ezt a régi mesét, melyet pedig oly könnyű megérteni. Ha akarod, el jövünk ide éjjelkor s meglátod, hogy a te tündérkirályod szépen mozdulatlanul áll régi helyén.

Szegény Linka egészen megzavartott, mikor látta, hogy Arthur oly vastag tévedésen kapta rajta. Mennyire fogja majd ezzel boszantani a pajkos fiú. A kis leány előre felt már, hogy Arthur minduntalan előfogja hozni ezt a szerencsétlen tündérkirályt s idegenek előtt is megszégyeníti vele. Nem is hiába félt, mert egész nap alig volt egy percnyi nyugodal-

AZ ALSÓ UDVARBAN. (Lásd a 431. lapot.)

ma Arthur csufolódásaitól, úgy hogy este a vacsoránál Linka egészen szomorú volt.

— Mi bajod van, kedves leányom? kérde a néni. Olyan szomorú vagy, — az előtt nem tapasztaltam azt nálad.

— Oh! Linka kisasszonynak bizonyosan valami titkos nagy bánata van, csufolódik Arthur.

— Kedves Arthur, nem illik más ember szomorúságán csufolódni, inté a néni. Általában szeretném, ha kissé több

figyelmet tanusítanál mások iránt s mielőtt valakit boszantanál, beleképzelőd magadat az ő helyzetébe.

— Hogyan? szólt Arthur nevetve. Hát például beleképzeljem magamat egy maeska bőrébe!

— Akár abba is, felelé a néni. Ugy kell azt értened, hogy miképen esnék az neked, ha veled tennék, amit te teszel másokkal? Szóval, mintha a más ködmőnében járnál.

— No, ez ugyan furesa! A mesékben már olvastam elvarázsolt királykisasszonyokról, de nem hiszem, hogy mai nap ilyesmi megeshetnék az emberen.

— Nem is szükséges, hogy valósággal megtörténjék. Könnyen belékpézelheti magát az ember mások helyzetébe, ha figyelmezteti érzelmeit. Aztán csak az szerep magának őszinte barátokat, aki figyelmes embertársai iránt. Mikor valakit nagy szerencsétlenségéből megmentünk vagy nyomorúságában segítünk, akkor emberi kötelességet teljesítünk; de mikor nyelvet, előzékenységet tanúsítunk, akkor azt bizonyítjuk, hogy gyöngéd, szerető szívünk van.

Arthur ásitozni kezdett. Szörnyen nem szerette az efféle tanulságos prédikációkat. . . no bizony, — gondolá, — tudom én mit csinállok, az ilyen leczkésztést csak tartsa meg a néni a Linka számára, olyan kis leányoknak való az.

Ezzel meggyújtotta gyertyáját, jó éjt kívánt és szobájába ment lefeküdni. Nehány percz mulva már kényelmes ágyában hevert s még ekkor is nevetett, ha eszébe jutott Linka furesa históriája a tündérkirályról.

— Milyen együgyü ez a szegény Linka! Tündérkirálynak nézi Morphéust! Igazán, szeretnék éjjelkor fölkelni s fölkelteni Linkát, hogy megmutassam neki, mily szépen ott esücsül a maga helyén az ő tündérkirálya. Oh, de hogy kelek föl! Jó, ha reggel föl tudok kelni. Szegény Linka! Azt hitte, hogy én is olyan együgyü vagyok és elhiszem az efféle gyermekmesét. No de majd megboszantom még vele . . . és az ő kedvenc macskája is majd ki-
kap még tőlem.

HAMAR, HAMAR! (Lásd a 423. lapon.)

És mialatt ekként tervezgeté, mint mindent fog elkövetni Linka boszantására, lassanként szépen elaludt és mély, nehéz állomba merült. A különböző eszmék, melyek nappal foglalkoztatták, élénk, tarka álommá váltak agyában, oly

elénk álommá, melynek nagyobb hatása volt reá, mint bármely igaz eseménynek eddigi életében. . . .

Tíz óra. Tizenegy óra! Épen éjtél számitgatá Arthur a sötétben s fölkelvén a terem felé ment, melyben az álványon azok a különböző szobrocskák és figurák diszelegtek. Mély esőnd uralkodott az egész házban, csak az óra ütésének rezgése hallatszott még amint a tizenkettőt elütötte. Arthur egy pillanatra megállt a terem ajtajánál, de aztán bátran benyitott. Azt várta, hogy épen oly sötétség lesz a szobában, mint kint a folyosón; de nagy meglepetésre és rémületére a teremben sajtóságos, kellemes kékes világosság áradt el, mely ama csecsebecsés állvány felől látszék szétterjedni.

Arthur odanézett s egyszerre nem az állványon hanem fölötte a levegőben lebegve megpillantá a szobrocskát, melyet Linka tündérkirálynak nézett. De most a szobor nem volt többé merev és mozdulatlan, hanem élt és mozgott. Arthur rémülettel tele bámult reá, a tündér pedig csakhamar szigorú hangon megszólalt:

— Te vagy az, te esztelen gyermek, ki mások boszantásában leled gyönyörűségedet! Te vagy az, ki mindig csak azon töröd a fejedet, hogy gyötörhetnél ártatlan embereket és állatokat. Jól van! Most hát meg fogod tanulni mi az a szenvedés! Mivel nem tudod magadat beleképzelni mások helyzetébe, tehát majd megtanítlak reá. Fel fogod öltetni a mások ködmönét. Lelked sorban fel fogja öltetni mindazok alakját, akiket a múlt nap folyamában megkinoztál és végig fo-

god érezni mindazon szenvedéseket, melyeket nekik okoztál.

Iszonyu rémület lepte meg Arthurt hideg veríték csorgott homlokáról s kezeit összekulcsolva, esdeklően mondá:

— Oh hatalmas tündér, irgalmazz! Ha lelkem ekként vándorolni fog egyik helyről a másikra, mi lesz testemből? Holtuak fognak hinni, eltemetnek — s Arthur nem lesz többé!

A kis tündér nevetett s ezüst hangján ismét megszólalt:

— Ne félj, Arthurnak nem lesz semmi baja. Addig, míg a te lelked mások alakjában fog vándorolni, testedet én magam fogom elevenen tartani és mozgatni úgy, hogy magad előtt fogod látni saját magadat, olyannak, a minő vagy, mialatt tulajdonképen te a mások ködmönében fogsz járni.

E szavak után a tündér intett kezével s rögtön sűrű köd tölté meg a szobát nem lehetett látni semmit, — koromfekete éjszaka lett.

Midőn a köd eloszlott, Arthur ugyanazon szobában találta magát, a pamlagon ülve. A nap sugarai fényesen világítottak be az ablakon, minden butor a maga helyén állott, az a kis állvány is ott a sarokban s a különböző csecsebecsék, szobrocskák, valamint a Morpheus-alak is.

Semmi sem látszék megváltozottanak Arthur körül — de mekkora volt meglepetése, midőn lefelé pillantván saját magán szürke selyem ruhát pillantott meg — a nagynéni ruháját! Nem akarta hinni, szeméit akarta dörzsölni s ekkor észrevette, hogy szemüveg van az orrán

Nevetni szeretett volna e furcsaságon, de ugyan e pillanatban éles fájdalmat érzett a vállában. Fölakart állani, de minden tagjában amyira gyötörte a köszvény, hogy ismét le kellett ülnie.

— Mi történt velem? kérde magától. Csontjaim fáznak mintha husz mért-földet gyalogoltam volna mintha ötven botot mértek volna reám.

Boszusan lerántotta szeméről az üveget, de látása azonnal elhomályosult, alig tudta maga körül a tárgyakat megkülönböztetni; kénytelen volt ismét föltenni a pápaszemet, a mily gyorsan csak bírta reszkető kezeivel.

— Ez iszonyu! mormogá Arthur; olyan gyöngé vagyok, mint egy aggastyán! Arthur átváltozott a nagynénivé!

Nagy erőfeszítéssel végre fölállt, ámbar ugy érzé, mintha lábai nem bírnák el testét. A kandalló mellett tükör függött a falon, oda ment. Mily különbség e kinos vánszorgás és a tegnapi vig ugrándozás között!... Belenézett a tükörbe és ott megpillantá saját képét: egy ránczos képü öreg asszonyt, pápaszemmel, fején fekete csipkés fejkötővel szürke selyem ruhába öltözve. Megkísérté mosolyogni s a tükör híven visszaadá; de ez a vidámság nagyon erőtetett volt s Arthur elfordult, mert inkább sirásra volt kedve.

— Eddig nem is gyanítottam, mily szomorú dolog az öregség! gondolá, mi alatt az asztalhoz támaszkodva visszajutni iparkodott a pamlagra. Nincs kedvem semmiféle mozdulatra, mindenem fáj, még a napfény is bánt, étvágyam is odavan!

(Folyt. követk.)

HAMAR, HAMAR!...

(Képpel a 421. lapon.)

HAMAR, hamar gyerekek!
Szól a dob, siessetek!

Riadoz a trombita,

Vagy mi a?

Katona?

De bizony nem katona,

Hanem hát k o m é d i a;

Komédia

Az biz a!

A vonaton legelül

Egy pojácza hegedül

Bársony nyerges számárháton

Visszajárul ül.

Bukfenczet vet

A kiesiny

Jó csacsín;

S mégis egyre hegedülget:

Czini czin!

Hát a többi! Az még szebb!

Egymás mellett lépeget

Két kisasszony nagycezifraú

Arany himes paripán.

Integetnek, mosolyognak

Jobbra-balra meghajolnak.

Mögöttük egy sisakos

Nagy vitéz.

Bár vitéz, mégis szeliden

Körülnéz.

Kezében a nagy zászlóval

Hívogat

Látogassák meg jó számmal

Az előadásukat.

Ott lesz még a hadd el hadd!

Művész majom, tudós kutya,

Piczike ló — de ki tudja

Mind egy végből előadni

Hogy majd amott mit láthatni!

Mert hát a pojácza, ló

Az még mind csak kóstoló!

Brum dididi, brum didi, hap hap hap!

És tova trappol a czifra csapat.

GYURKA ÉS AZ ÓRIÁS.

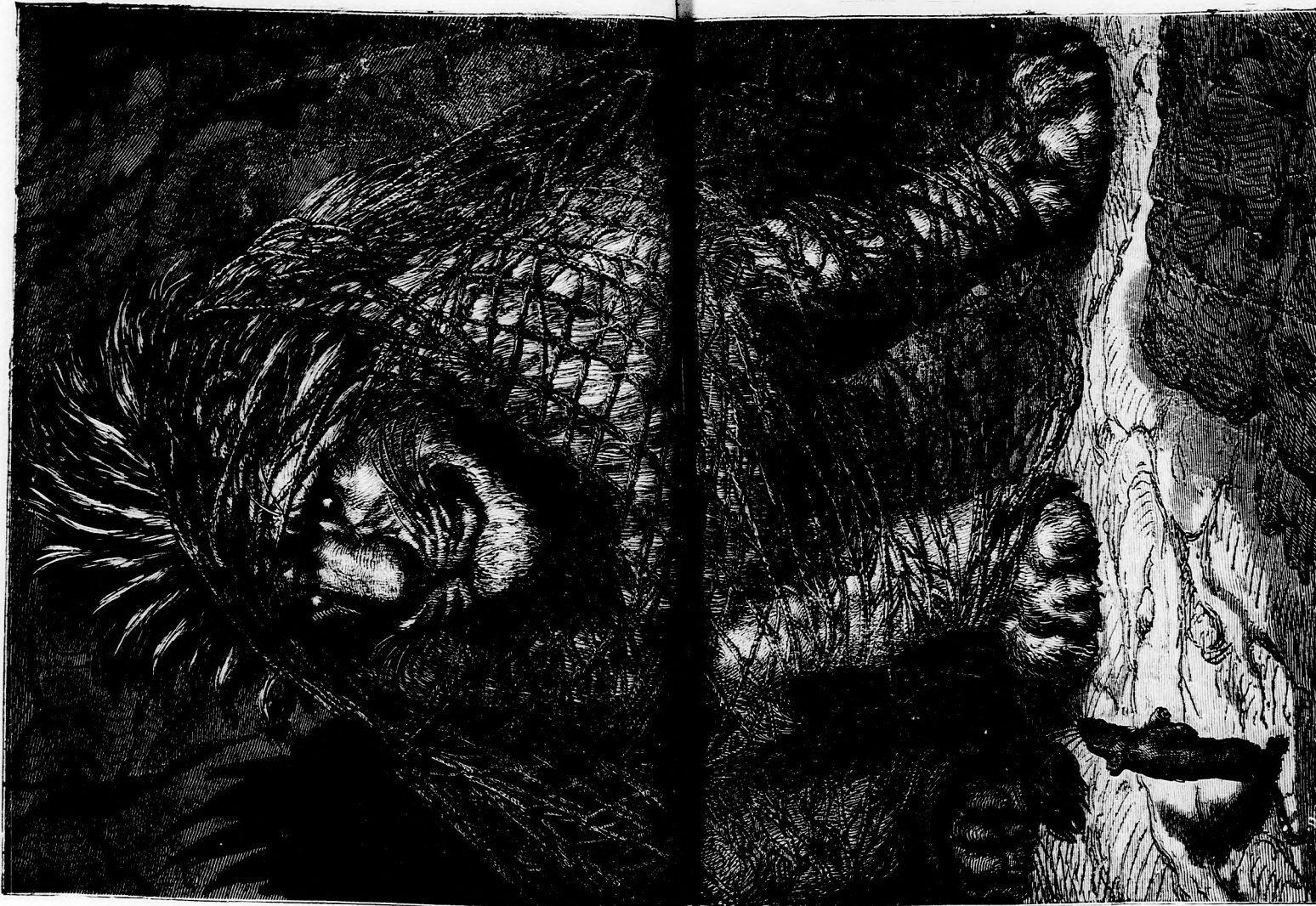
— Mese. —

(Képekkel a 428 és 429. lapokon.)

Hol volt, hol nem volt, hajdanában nagyon régen volt egyszer egy szegény ember, annak volt egy fia, Gyurka. Már kicsiny korában megbámulták az emberek, mily tömerdekét bír enni; mikor két éves volt, megevett annyit, hogy három béresnek is elég lett volna; de aztán volt is am ereje akkora, hogy már kis fiu korában földhöz vágta a legizmosabb legényeket. És amint nagyobbra nőtt, ereje is mindinkább növekedett, csak az volt a baj, hogy meglehetősen rest ficzkó volt és dolgozni nem szeretett.

Az igaz, hogy ha mégis néha néha kedve kerekedett a munkára, akkor aztán egy nap alatt annyit végzett, mint más

ember hat hét alatt. Ha valahol házat építettek s a mázsás köveket egész sereg ember is alig bírta nagy nehezen fölvenni a magasba, Gyurka odaugrott s mint valami apró labdát, egy pár óra alatt mind fölhozta, aztán fogta a nagy szálfa-gerendákat, melyekből a házak földelét

összeróják, s négyet-ötöt egyszerre esupa játékból föl vitt a ház tetejére. Így aztán néhány óra alatt annyi pénzt keresett, hogy hetekig élhetett belőle és bizony nem is dolgozott addig, míg megint rá nem szorult. Sokszor mondogatta neki apja:

— Lásd, Gyurka, ha szorgalmasan akarnál dolgozni, milyen jó dolgunk lehetne. Sok pénzt megkereshetnél nagy erőddel s nekem nem kellene öreg napjaimra fáradoznom.

— Ne busuljon apám uram! felelt ilyenkor Gyurka. Majd egyszer csak akad valami, amire érdemes lesz erőmet vesztegetnem. Mert hogy köveket hordjak és szálfaakat emelgessek, azért bizony kár volna mozdulnom a házból.

Az öreg csak fejét rázogatta és ment dolgára, hogy megkeresse mindennapi kenyerét. Szántott, vetett, aratott s ebben Gyurka bizony csak ritkán segített neki.

Egy ízben az öreg néhány zsák búzát rakott a szekérre, hogy elvigye a vásárra. Befogta két sovány lovaeskáját és lassacskán ment a poros országúton, míg végre este felé eljutott egy helyre,

ahol nagy félelemmel megállapodott. Ez a hely pedig egy rettentő óriás lakása volt, ki házát és udvarát épen az országoton építette keresztül. Az udvar kerítése csupa nagy szikladarabokból állott a ház pedig akkora volt, hogy még az ablakon és keresztül fért volna egy szénás szekér. Itt lakott a szörnyű óriás az ő leányával és rettegésben tartotta az egész vidéket.

Az óriás udvarának kerítésén mindkét oldalon volt ugyan kapu és keresztül lehetett rajta menni; de senki sem mert oda bemenni, mert ha az óriás megpillantotta, lábával úgy agyontaposott embert, lovat mint valami kis bogarat. Mindenki nagy kerülő utat tett tehát inkább, hogysen ilyen veszedelembé jusson. Gyurka apja is szerette volna megkerülni a veszedelmes helyet; de már esteledett s ha nem megy az egyenes uton, nem ér be a vásárra. Végre is tehát rászánta magát, hogy keresztül megy az óriás udvarán, remélte, hogy talán nem fogják észrevenni. Ment is jó darabon minden baj nélkül s már azt hitte, hogy szerencsésen menekül, mikor egyszerre épen szembe jönni látta az óriás leányát, ki őt szintén azonnal észrevette.

Az óriás kisasszony, aki még soha sem járt kívül apja kastélyán, csodálkozva nézett arra az apróságra mely lábainál mozgott: A lovakat valami bogárkáknak nézte, de a két lábu embertől nem tudhatta, micsoda.

— Ejnye, milyen furcsa! szólt nevetve. Ezt beviszem, játszani fogok vele. Ilyen játékszerem még nem volt; majd fogunk rajta nevetni a papával.

Ezzel fölkapta a szegény öregot s bedugta zubbonya zsebébe, melyben a jó öreg paraszt igen kényelmesen elfért. A szekér lovastul ott maradt az udvaron, az óriás kisasszony pedig bement a szobába, ott előhuzta zsebéből Gyurka apját, tenyerére vette és játszott vele. Hiába kiabált, jajgatott a szegény öreg, az óriás kisasszony annál jobban nevetett. Egyszerre belépett az öreg óriás és leánya jókedvűen szaladt eléje, mondván:

— Nézd csak, kedves papa, milyen furcsa valamit találtam az udvaron!

De az óriás, amint megpillantá az öreg embert, szörnyű haragra lobbant, elkapta leánya kezéből, letette az asztalra és menydörgő hangon kiáltá:

— Hiszen ez ember! Hah, te vakmerő, hát hogy mertél bejönni udvaromba! No várj! ezért meglakolsz!

A szegény öreg ijedtében azt sem tudta, melyik lábára álljon. Alázatosan könyörgött bocsánatot, de bár erősen kiabált, hangja alig ért föl az óriás füléhez. Sokáig esdekelt az öreg elővette és felolvasta utlevelét, hogy bebizonyítsa, hogy ő jámbor utas; de bizony hiába tette volna, ha közbe nem lép az óriás kisasszony, kinek mégis jobb szíve volt s ki megsajnálta a szegény embert. Tudta azonban, hogy apja sem kegyelmez senkinek s ezért másként fordított a dolog sorján.

— Kedves papa, monda, ne öld meg ezt az embert, add nekem játékszernek. Oly pompásan elmulatok vele. Lesz igazán eleven bábum.

Az óriás még kissé dühöngött, de aztán beleegyezett leánya kérésébe és így

a szegény
az óriás

Gyurka
heverés
vásárra
sem má
beletelt
rét sen
Gyurka

—
Megyel
bántani

EL
dött az
ját; de
dani.
kapujá

—
sem me
Gyurka
van er
arra,
ember
megye
erős ez
meg a

B
bon ha
pillant
apja u

—
dolá G
Ha me
ditom
gonosz

E
ütött
azonna

a szegény öreg emberből bábu lett az az óriás kisasszony mulattatására.

Gyurka ezalatt otthon kényelmesen heverészett a suton s várta, hogy apja a vásárról hazatérjen. De az öreg nem jött sem másnap, sem harmadnap; egy hét is beletelt és apjának mégsem hallotta hírét sem. De már ekkor talpra ugrott Gyurka.

— Apám uramat valami baj érte. Megyek és megkeresem. Jaj annak, aki bántani merte!

Elindult és mindenfelé kérdezősködött az emberektől, nem látták-e az apját; de senki sem tudott felöle hírt mondani. Végre eljutott az óriás házának kapujáig.

— Ahá! ez az a hely, melyen senki sem mer keresztülmeüni, szölt magában Gyurka. De én nem látom át, mi joga van ennek a semmirevaló vén óriásnak arra, hogy elzárja az utat a becsületes emberek elöl. Azért is az egyenes uton megyek. Azt mondják, hogy rettentően erős ez az óriás. No bizony, én sem ijedek meg a magam árnyékától!

Bátran bement a kapun és jó darabon haladt előre, midön egyszerre megpillantá a kocsit és a lovakat, melyekkel apja utnak indult.

— Oh, hát itt van apám uram! gondoló Gyurka. Ez a gonosz óriás fogta el. Ha meg nem ölte apám uramat, kiszabadítom; ha pedig megölte, — akkor jaj a gonosznak!

Rögtön a ház felé indult és olyat ütött bunkós botjával az ajtóra, hogy ez azonnal beszakadt. Egy perczel később

ott termett az óriás és iszonyu dühbel orditá:

— Ejnye te vakmerő fickó, hát te hogy mersz belépni udvaromba és zavarni engemet délutáni álmomban? Takarodjál innen, különben kitekerem a nyakadat.

És kinyujtá kezét, hogy Gyurkát kítaszítsa az ajtóból. De Gyurka olyat ütött öklével az óriás kezére, hogy ez sziszegve visszakarta.

— Nem oda Buda, atyafi! szölt aztán Gyurka. Te elfogtad apámat s én azért jöttem, hogy kiszabadítsam. Bocsásd rögtön szabadon, vagy megöllek.

Az óriás hangos kacajra fakadt.

— Már látom, hogy nem lehet veled okosan beszélni. No fiacskám, most hát tartsd a hátadat.

Ezzel megragadott egy közel álló fiatal jegenyefát, tövénél letöré és mint valami könnyü lándsát kezdte forgatni.

— Verekedni akarsz? szölt Gyurka nyugodtan. Jól van, komám, ahhoz én is értek. Állj ki ide az udvarra, küzdjünk meg becsületesen, majd megvállik, melyikünk porozza ki a másik hátát.

Ezzel Gyurka odaugrott az udvaron álló szekérhez, kivette a nagy szekérrudat, és még az egyik kereket is, melyet pajzs gyanánt fogott bal kezébe.

Az óriás szörnyen megboszankodott Gyurka ellenállásán s magasra emelve a szálát, szó nélkül rá rohant, hogy egy csapással agyon üsse. Egyenesen a fejére célzott, de Gyurka hidegvérrel fölemelte a kereket és fölfogta vele az ütést. A szálfa lecsuszott a kerékvasról s az óriás elvesztvén az egyensúlyt, hasra esett.

Most Gyurka könnyü szerrel megölhette volna ellenfelét, amint ez a földön feküdt. Azonban sokkal becsületesebb legény volt, hogysen ezt tegye, ő tisztességes, rendes viadalban akart győzni. Azért hát így szólt:

— No, állj föl szaporán és kezdjük újból.

Az óriás fölugrott s most még dü-

hősebben rohant Gyurkára. De Gyurka nem volt rest, s míg a fél kezével ismét elhárította a csapást, a másikkal magasra emelte a szekérrudat és oly hatalmasat vágott az óriás fejére, hogy ennek rögtön maghasadt koponyája s az óriás, mint a kivágott nagy fa, roppant zuhanással bukott a földre. De nem halt meg azonnal, hanem jajgatott és ordított rettene-

AZ ÓRIÁS KISASSzony JÁTSZIK A SZEGÉNY EMBERREL. (Lásd a 426. lapon.)

tesen a nagy fájdalomtól. Gyurka most természetesen könnyen megölhette volna, de ő már befejezettnek tekinté a párbajt s mihelyt ellenfele összerogyott, Gyurka is eldobta fegyverét s odasietett a sebesülthöz, részvétellel lehajolt föléje és szelíden mondta:

— No, ne jajgass, mindjárt bekötöm a sebedet, aztán majd meggyógyulsz. Ne félj, nem kívánom halálodat. Lásd ha szabadon bocsátottad volna apám uramat, nem esett volna ilyen bajod.

Letérdelt az óriás mellé s be akarta kötözni a sebet. De az óriás mindinkább gyöngülő hangon mondta.

— Soh'se fáradj, kedves barátom, érzem hogy hiába, utolsó perczem elérkezett. Te derek, becsületes legény vagy, becsülettel vívtad a párbajt s ha még életbe maradnék, fiammá fogadnálak. De érzem, hogy meghalok. Nincs fiam, csak egy szép, jó leányom. Neked hagyom leányomat legyen a tied minden vagyonom. Birtokaim sok mértföldnyire terjednek.

a pin
nyom
Isten
tiszte

a pinczében pedig tömérdek aranyomat és ezüstömet fogod találni. Isten áldjon meg, — temess el tisztességesen!

AZ ÓRIÁS HALLGATJA A SZEGÉNY EMBERT. (Lásd a 426. lapon.)

Alig mondá ki e szavakat az óriás, nagyott sohajtott és meghalt. Gyurka azonnal sirt asott és eltemette, a sir fölé pedig néhány nagy sziklát hengerített emlékül.

Azután bement a házba és nagy öröme mére megpillantá édes apját ki egészségben üldögélt az óriás kisasszony szobájában. Volt persze nagy öröm az óriás kisasszony is örvendett, hogy a jó öreg ember és fia találkoztak.

Gyurka elmondta, miképen jutott ide s az óriás kisasszony, mint jó gyermekhez illik, megsíratta édes apját. De lassan-lassan azután megvigasztalódott és minden úgy történt, amint a haldokló óriás rendelte. Gyurka feleségül vette a szép óriás kisasszonyt, s azontul édes apjával ott laktak a pompás palotában. boldogul éltek sokáig és talán még ma is élnek, ha ugyan azóta már meg nem haltak.

RESTHÁZI ÁLMOSKA.

(Képpel a ezindapon.)

VÉGE, vége, vége már
A szép szünidőnek vége,
Be sajnálom, be nagy kár!
Jaj Istenem, be kár érte!

Be jól esett, hat hétig
Ficzánkolni, ugrádozni!
S három napig vagy négyig
Utazgatni, kalandozni!

Már most megint itt ülök,
Termetes könyv van előttem.
Már fél napja készülök,
Hogy hozzá lássak kellően.

Haj, sehogy sem esik jól
A nagy könyv, az apró betű,
Kedvem elült, alig szól —
Jaj, hogy szabaduljak ettől!

De mi haszna? Nem segít
Panaszom és ásitásom.
Mikor nagy könyv van emitt
S várja, várja tanulásom.

Mit esimüljek egyebet?
Jöszte leczkém, bemagollak.
Vagy hát fogdosok legyen,
Avagy inkább fosztok tollat.

Jaj nem lelem helyemet.
Az életem be megúnom!
Látom nem marad egyéb —
A leczkémet megtanúlom.

AZ OROSLÁN ÉS AZ EGÉR.

— Aesop meséje. —

(Képpel a 424—425. lapokon.)

Az oroszlán, fáradtan a vadásztól, elefeküdt egy fa alá és elaludt. Egy kis egérke vigyázatlanul szaladgált ott körülte és fölébreszté álmából. Az oroszlán boszusan rátette hatalmas lábát a kis egérre s egyszeribe agyon nyomhatta volna; de az egérke siránkozva könyörgött kegyelemért és ígérte, hogy majd meg szolgálja még, ha megkegyelmez életének.

Az oroszlán megvetően nevetett, mert hát mi szüksége lehetne neki valamikor a törpe kis egérre, neki, a hatalmas oroszlánnak? De azért nagylelkűen megkegyelmezett és szabadon bocsátá a kis egeret.

Történt nem sokára, hogy vadászok erős hálót terjesztettek ki a bokrok közt. Az oroszlán nem vigyázott, belebonyolódott a hálóba és bármint erőlködött, nem tudott többé szabadulni; készülnie kellett

arra, hogy
lik. De i
nek mult
látván a
rágta éle
kiszabad
láját.

Az
legeseké
megvetn
ségére.

G

Oh, K
Oh, a b
Gyász p
Hogy t

A kis I
Kis tes
Hogy r
Gyors

Közös
Én tég
Ha elj
Kis sir

A

arra, hogy eljőm a vadászok és megölik. De íme, ekkor odasiet az egérke, ki nek multkor megkegyelmezett s ki most látván az oroszlán baját, gyorsan szétrágt a éles fogaival a háló köteleit, ekként kiszabadítá a foglyot és leröta hálóját.

Az oroszlán ekkor belátta, hogy a legesekélyebb teremtményt sem szabad megvetni, mert rászorulhatunk segítségére.

GYÁS ZLEVÉL.

(Képpel a 132. lapon.)

ÓH, KIS lányom, mekkora gyász, siralom!
Oh, a bánat ólom sulya majd lenyom!
Gyász pecsétü levélben megüzenték,
Hogy tegnap temették el a kis Lenkét.

A kis Lenkét, a te kedves pajtásod,
Kis testvéred, a szakasztott képmásod!
Hogy magával elvivé a nagymama
Gyors halálát dehogyan gyantám vala!

Közös a mi veszteségünk, gyermekem,
Én tégedet vigasztallak, te engem!
Ha eljő halottak napja, elmegyünk,
Kis sírjára jáczint koszorút tegyünk!

AZ ALSÓ UDVARBAN.

(Képpel a 120. lapon.)

TUDJUK.

A tyuk
Kotkodásol.
Liba gágog
Kaesa hápog
A páva nagyot miákol,
Tudjuk, tudjuk:
A galamb bug
Kukorékol a kakas,
Gyöngytyuk-sereg
Fütttyent, csereg,
S bög a boezi, a nyakas.
De amikor elgágogta
Elhápogta

Miákolta
S fennyen elkukorékolta
Elsevezte,
Fütttyentette
Bugással kijelentette
Tyuk és liba
Meg a többi
Hogy mi búja-baja neki:
Mind elhallgat
S bú a lyukba.
Csak a mérges, dülhös pulyka
Magát vastagra felfújva
Berzenkedve
Hetvenkedve
Folyton csattog, hurrog, berreg.
Mind azt mondja: hó gyerekek
Csak a pulyka a szép madár!
Hozzá foghatót nem mutat,
Szemetek bár merre kutat,
Nem mutat kilencz határ:
Ruk ruk ruk
Puk puk puk
Ha farkunk megmutatjuk!

REJTVÉNY.

ÖT betüből állok: a két hangzóm *e*.
Másodika hosszú, rövid elseje.
Kis madárkát jelezek —
Melyet meg nem nevezek.
De ha végemből előre
Csusszan az *e* ékezője:
Akkor már a madarak közt ne is keress
engemet,
Mert ily változással bizony mérges kutyát jelentek.

Jótekonyság.

A budai kárvalottak részére könyöradományokat küldötték be hozzám: Kivadarról **S o m s i c h J o s k a** 14 ftot; Fegyvernekről **E p s t e i n G y u l a** 1 ftot; Veszpremből **P i l l i t z H o n a** 50 kr. összesen ft 15 és 50 kr. Ez összegeket Budapest főpolgármesteréhez juttattam, akinek nyugtáját közelebb szintén közölni fogom. A szenvedők nevében pedig a jótekonny gyermekeknek köszönetet mond

F o r g ó b á c s i.

GYÁSZ-LEVÉL. (Lásd a 431. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

hiszen n
tréfálok

Ar
olyanfo
kal job
nem vol
és azt
sétálni,
és így s

csak tíz

E
elővette
nézze, k

fiu. Mu
retném

D
miként
kedve s
sza aka

zelebb
gyöngé
zébe v

ves né
perczre
Ugy-e
néniké

A
hizelke
vegye
az óra
nézege
zetét.

rekei